

ת"פ 25891/02/15 - מדינת ישראל נגד ששון דמרי

בית המשפט המחוזי בחיפה

20.06.16

ת"פ 25891-02-15 מדינת ישראל נ' דמרי

לפני כבוד השופט כמאל סעב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם ששון דמרי

בשם המאשימה: עו"ד גב' יעל ויסהוף

בשם הנאשם: עו"ד יהלי שפרלינג ועו"ד דורון נוי

גזר דין

פתח דבר:

1. הנאשם חזר בו מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן שסומן "מ/1", בעקבות הסדר טיעון שבו הושאר עניין העונש לטיעון פתוח, והורשע על פי הודאתו בעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 333 ו- 335(א1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 - (להלן: "**חוק העונשין**"), בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות** (ריבוי עבירות), לפי סעיפים 380 ו- 382(ג), ובעבירת **איומים** לפי סעיף 192 הכל לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום המתוקן:

2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן ניהלו הנאשם ו- נ.ד., ילידת 1993 - (להלן: "**המתלוננת**"), קשר זוגי, התגוררו יחדיו וניהלו משק בית משותף, במשך כשלושה חודשים, בדירה שברחוב שלמה המלך שבנהריה - (להלן: "**הדירה**").

3. בלילה שבין ה- 4.2.15 ל- 5.2.15, בשעה 01:00 לערך, או בסמוך לכך, בתום ערב הווי שאורגן על ידי המעביד של המתלוננת, נסעה האחרונה ברכבו של מי שמשמש כאחראי משמרת במקום עבודתה - (להלן: "**אחראי משמרת**").

אחראי המשמרת נתבקש על ידי המתלוננת לאסוף את הנאשם ממקום בילוי, כשבהמשך הוא הסיעם לדירתם.

4. בדירה, ובהיות הנאשם מבושם מאלכוהול ששתה קודם לכן, פרץ ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו החל הנאשם לצעוק ולקלל את המתלוננת, על רקע חשדותיו כי בגדה בו עם אחראי המשמרת. הנאשם פתח את דלת הדירה ודרש מן המתלוננת לצאת, תוך שהוא אווז בשרוול חולצתה ומושך אותה החוצה. המתלוננת ניסתה להרגיע את הנאשם, אולם לפתע סטר הנאשם בחוזקה על פניה.

5. המתלוננת, שהופתעה ממעשהו של הנאשם, התרחקה מספר צעדים אחורנית עד שנתקלה בספת הסלון. הנאשם התקרב אל המתלוננת, כשהוא צועק לעברה "**לא מאמין בך, את שרמוטה, תעופי מפה**", ותוך שהוא בועט ברגליה ובמותניה, ומכה אותה, באמצעות ידיו, בראשה. המתלוננת ניסתה להתרומם, אך הנאשם שב והיכה אותה, בחוזקה, בראשה, עד שהמתלוננת נפלה ארצה.

6. המתלוננת ביקשה לנסוע לבית הוריה, והנאשם הסכים. בדרכם לבית הוריה של המתלוננת, בסמוך לבית החולים לגליל המערבי - (להלן: "**בית החולים**"), הורה הנאשם למתלוננת, אשר נהגה ברכב, לעצור את הרכב בצד הדרך. המתלוננת מילאה אחר הוראות הנאשם.

7. כאשר נעצרו בצד הדרך, החל הנאשם צועק על המתלוננת, ודרש כי תספר לו מה היה בינה לבין אחראי המשמרת. המתלוננת חששה מאוד מהנאשם, וביקשה להימלט ממנו, פתחה את דלת הרכב והחלה לצאת ממנו. בעוד רגליה של המתלוננת מחוץ לרכב, תפס הנאשם את המתלוננת בשתי ידיו בכתפיה ומשך אותה אליו. הנאשם נשך את אפה של המתלוננת, וניסה להכניס את אצבעו לעינה. כל אותו הזמן ניסתה המתלוננת להתנגד ולצפור בצופר הרכב, תוך שהיא בוכה וצועקת, על מנת לגרום לעוברי אורח לעצור ולסייע לה. במהלך האירוע המתואר, נשברו משקפי הראייה של המתלוננת ונפלו בתוך הרכב.

8. בהמשך למתואר לעיל, הסיע הנאשם את המתלוננת לבית החולים, בעוד המתלוננת זועקת מכאבים וממררת בבכי. במהלך הנסיעה, ועל אף הכאבים בהם הייתה שרויה המתלוננת, עצר הנאשם את הרכב בצד הדרך, שאל את המתלוננת היכן גר אחראי המשמרת, ואיים לפגוע בו באומרו: "**אני רוצה ללכת אליו, לזין אותו, ושהוא יהיה בלוינשטיין הרבה שנים**", תוך שהמתלוננת זועקת מכאב. כן דרש הנאשם לדעת מה בכוונתה של המתלוננת לומר בבית החולים, באשר למקור פציעתה והמתלוננת ענתה כי תאמר שנפלה. לבסוף המשיך הנאשם בנסיעה אל בית החולים.

9. לאחר קבלת הטיפול הרפואי בבית החולים, סירבה המתלוננת להמשיך את דרכה לבית הוריה בליווי הנאשם, וביקשה ששייב לה את חפציה, הנמצאים ברכבו, אך הנאשם סירב לבקשתה וסרב תחילה לעזוב את המקום.

10. לבסוף עזב הנאשם את בית החולים והותיר את המתלוננת להמתין לאביה אשר הגיע לאוספה.

11. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שבר באפה, סטייה של גשר האף לשמאל, בלט לשמאל עם שקע מימין ומחיצה נוטה לשמאל המצריכים הליך רפואי בהרדמה מלאה. כן נגרמו למתלוננת המטומות רבות על כל חלקי גופה.

לאחר הודאת הנאשם והרשעתו בדין, וחרף גילו הוריתי על הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם וזאת בהתאם לבקשת ההגנה ועמדת המאשימה, הגם שהאחרונה הדגישה בהודעתה שהמלצת שירות המבחן לא תחייב אותה, הואיל ובכוונתה לעתור להטלת עונש מאסר בפועל.

תסקיר שירות המבחן

12. הנאשם בן 28, רווק, מתגורר בבית הוריו במושב גורן ועובד כ- 3 שנים במכון תערוכות "אסם הגליל". אביו, בן 62, חקלאי המתפעל לול עופות ועובד במפעל. אמו, בת 55, אינה עובדת על רקע תאונת עבודה בה נפגעה בעינה. בעבר עבדה במפעל.

13. הנאשם תיאר יחסים קרובים עם בני משפחתו, המעורבים בחייו ומהווים עבורו משאב תמיכה משמעותי בעתות משבר. ציין כי בני משפחתו מנהלים אורח חיים נורמטיבי, נעדר מעורבות פלילית.

14. הנאשם גדל והתחנך במושב גורן, בהשכלתו סיים 12 שנות לימוד ותעודת בגרות מלאה. לדבריו, למד במסגרת ישיבה תיכונית עד כיתה י' ובהמשך עבר ללימודים במסגרת "ברנקו וייס". לדבריו, היה תלמיד בעל הישגים ממוצעים, ללא מעורבות בבעיות התנהגות ומשמעת. הנאשם שרת שרות מלא בצה"ל כטבח, ומשרת במילואים. עם שחרורו מצה"ל עבד כשנתיים ככוח עזר במחלקה גריאטרית. בהמשך השתלב בעבודה במקום עבודתו הנוכחי, שם עובד, כאמור, מזה כשלוש שנים.

15. לדבריו, למד כשנה לימודי ערב בתחום הנדסאי מכטרוניקה, אך הפסיק נוכח מעורבותו בביצוע העבירה הנידונה, הלחצים הרגשיים בהם היה נתון ואי הוודאות לגבי עתידו.

16. בהתייחס הנאשם לקשר עם המתלוננת, שיתף כי הכירו באמצעות מכרה משותפת וכי כעבור תקופה קצרה של קשר זוגי החליטו להתגרש יחד בתנאי שכירות בנהריה. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן, קשר שהיה מבוסס על אהבה וחברות אשר נמשך כשנה ועד למעורבותו באירוע הנדון. עוד שיתף, כי ראה עצמו נישא למתלוננת ומקים עמה משפחה, נוכח תחושותיו כלפיה.

17. כיום ומזה מספר חודשים מנהל הנאשם קשר זוגי עם צעירה בת 26. הנאשם תיאר קשר קרוב ומיטיב עבורו וציין כי בת זוגו מהווה עבורו משאב תמיכה.

18. מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה כי אין לנאשם הרשעות קודמות.

19. בהתייחסותו לביצוע העבירות, הנאשם אישר את המיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

20. לדבריו, משהגיעה המתלוננת לאסוף אותו יחד עם מכר מעבודתה - אחראי המשמרת, חש פגוע ונבגד, החל לחשוש כי אינה נאמנה לו ותיאר כי חש שהכעס בוער בו. לדבריו, נוכח האלכוהול שצרך תחושות אלו הועצמו והובילו אותו לפעול בהמשך כמתואר בכתב האישום המתוקן. לטענתו, ככל שהמתלוננת הכחישה חשדותיו, זעם יותר והתנהגותו הסלימה.

21. בהמשך תיאר כי בדרכם לבית הוריה משהחל להבין את השלכות מעשיו נבהל מעצמו ומהתנהלותו ומתוצאותיה, ועל כן ניסה למנוע מן המתלוננת יציאתה מהרכב ובהמשך ניסה למנוע ממנה למסור דווח אמת בבית החולים.

22. עוד תיאר, כי נוכח חששותיו מתלונתה של המתלוננת כנגדו, במהלך הבוקר למחרת נסע סביב תחנת המשטרה בנהריה בניסיון לראות אם רכבו של אבי המתלוננת מגיע למקום. לדבריו, ניסה במהלך הלילה להתקשר למתלוננת לבקש ממנה סליחה, אך נדחה על ידה. בהמשך נמנע מלעשות כן נוכח ההליך המשפטי המתנהל כנגדו.

23. לדברי שירות המבחן, בהתייחסויותיו של הנאשם לעבירות, בלטו בהעדרם גילויי אמפטיה למתלוננת, לחוויות הפגיעה, ההשפלה שנגרמו לה נוכח התנהלותו. ניכר כי בהתייחסויותיו הוא ממוקד בעצמו, במחירים אותם משלם ועלול לשלם נוכח השלכות ההליך המשפטי הנוכחי על חייו.

24. הנאשם התקשה להסביר את הפער שבין תפקודו הנורמטיבי בד"כ לבין התנהלותו האלימה והאכזרית כלפי המתלוננת. להערכתו, התנהגותו האלימה, נבעה מקושי רגשי בו היה נתון באותה סיטואציה לצד שימוש מופרז באלכוהול וציין כי התנהלות זו אינה מאפיינת את אורחות חייו בדרך כלל.

25. במהלך הקשר עם שירות המבחן, הופנה הנאשם להליך אבחוני במסגרת עמותת אפש"ר בכרמיאל, במטרה לבחון דפוסי צריכת אלכוהול והצורך בשילובו בתהליך טיפולי. מתוצאות האבחון עלה כי הנאשם נמצא במצב גבולי, וכמי שמצוי בסכנה לפיתוח התמכרות (תלות נפשית ופיזית באלכוהול), היה וימשיך לצרוך אלכוהול. בשלב זה ההתרשמות הייתה שלפניו מי שעושה שימוש מזיק באלכוהול. ניכר כי הנאשם נהג לפנות לשימוש באלכוהול במצבי מתח או משבר. עם זאת דיווח כי מאז האירוע נמנע מצריכת אלכוהול.

26. באבחון, הומלץ על שילובו של הנאשם בתכנית טיפולית מניעתית קצרת טווח, במטרה להפחית את

הסיכון לפיתוח התמכרות תוך רכישת כלים ומיומנויות להתמודדות במצבי לחץ, תסכול ומשבר. הנאשם ביטא נכונות להשתלב בהליך הטיפול שהוצע לו.

בנוסף, שיתף הנאשם, כי במהלך חודש אוקטובר 2015 פנה ביוזמתו לטיפול פסיכולוגי פרטי, לדבריו, על רקע המתח הרב שחוזה נוכח מעורבותו באירוע וההליך המשפטי המתנהל כנגדו.

27. הפסיכולוגית שטיפלה בו מסרה, כי הנאשם נכח בחמישה מפגשים טיפוליים שבועיים, בהם שיתף באירוע הנדון. עוד ציינה, כי לאחרונה הפסיק הנאשם להגיע למפגשים עמה, ללא כל הודעה. להתרשמותה מהנאשם בפרק הזמן הקצר בו נכח בטיפול, המדובר במי שמתקשה להתחבר לפגיעה במתלוננת ולהכיר בחלקים התוקפניים שבאישיותו.

28. הנאשם מסר לשירות המבחן כי הפסיק את ההליך הטיפולי, משהבין שהפסיכולוגית טיפלה בעבר באדם קרוב לו וציין כי בכוונתו להמשיך בטיפול פסיכולוגי פרטי אצל מטפל אחר.

29. הנאשם שיתף בחששותיו מריצוי עונש מאסר בפועל והשלכותיו על עתידו האישי והתעסוקתי - מקצועי. בנוסף, ביטא חשש ודאגה להוריו, אשר לדבריו יתקשו מאוד להתמודד עם שליחתו למאסר. לדבריו חווית מעצרו הייתה קשה ומשברית עבורו. הוא חשש מדמויות עברייניות וחש חוסר שייכות וזרות.

30. הנאשם ביטא נכונות לשיתף פעולה בכל הליך טיפולי שיוצע לו וציין כי חווה בעצמו כיום כמי שזקוק לסיוע מקצועי במטרה להכיר ולזהות דפוסים מכשילים בהתנהלותו ולפעול למען שינוי אורחות חייו. בנוסף ביטא הנאשם נכונות לפצות את המתלוננת ורצון להביע בפניה תחושות חרטה והתנצלות.

31. שירות המבחן ציין את התלבטותו לגבי הנאשם, לדבריו, מחד, מדובר בעבירה קשה וחמורה. מאידך, כמתואר, הנאשם פועל להשתלבותו בהליך של טיפול שיפחית את הסיכון להישנות התנהגות דומה מצדו בעתיד.

32. שירות המבחן המליץ לדחות את הדיון בעניינו בשלושה חודשים, במהלכם תגובש תכנית טיפולית ותיבחן התאמתו לה.

33. עוד המליץ שירות המבחן כי במידה וישלח הנאשם למאסר בפועל, תאפשר יתרת מאסרו את שילובו בהליך טיפולי במסגרת הכלא, באם יביע רצון לכך.

34. בדיון שהתקיים ביום 1.2.16 החלטתי להיעתר לבקשת שירות המבחן ולדחות את הדיון כדי לאפשר לשירות המבחן לבחון התאמת הנאשם לתכנית טיפולית ואפשרות שילובו בה, אך לפרק זמן קצר יותר,

וקבעתי ישיבה נוספת לטיעונים לעונש ביום 07.04.16.

התסקיר המשלים:

35. הנאשם החל בחודש פברואר 2016, את השתלבותו בהליך טיפולי במסגרת עמותת אפש"ר בכרמיאל. מדיווח העו"ס עלה כי הוא מתמיד בהגעתו לשיחות השבועיות, בהן מגלה נכונות לחשיפה ומשתף בתכניו האישיים, מבטא רצון להגביר מודעותו למצבי סיכון עבורו לצריכת אלכוהול מופרזת ומגלה נכונות להיעזר בהליך הטיפול במסגרת זו, במטרה לפעול למען שינוי אורחות חייו.

36. הנאשם הופנה בנוסף למרכז לטיפול ומניעת אלימות במשפחה בנהריה ונקלט בסוף חודש פברואר 2016 בקבוצה טיפולית. מדיווח מנחי הקבוצה עלה כי הנאשם נמצא במצב הסתגלות ראשוני. כמו כן, מתמיד בהגעתו למפגשי הקבוצה, מעורב בעת המפגשים, משתף במעורבותו בביצוע העבירות, מבטא חרטה ורצון להביע את מניעיו להתנהלותו לצד רכישת כלים ומיומנויות לתקשורת בין - זוגית אדפטיבית. עוד התרשמו מנחי הקבוצה מכנותו של הנאשם ומנכונותו להיעזר בהליך הטיפול.

37. בשיחה עם הנאשם ביטא שביעות רצון גבוהה מההליכים הטיפוליים וציין כי רואה בכך הזדמנות להגברת מודעותו באשר לדפוסיו המכשילים. עוד ביטא רצון לשינוי, תוך למידה מחברי הקבוצה. הנאשם ביטא חששותיו מהשלכות ההליך המשפטי ומקטיעת ההליכים הטיפוליים, היה וישלח לריצוי עונש מאסר בפועל. לפיכך ביטא נכונות לעמוד בכל עונש אחר אשר יוטל עליו.

38. שירות המבחן יצר קשר טלפוני עם בת זוגו של הנאשם, אשר תארה אותו כבן זוג קשוב, אכפתי ורגיש. לדבריה מקיימים קשר זוגי מזה כשנה במהלכה לא חוותה גילויי אלימות מצדו והיא חפצה להמשיך ולקיים עמו חיים משותפים. עוד ציינה כי הנאשם נמנע לחלוטין משימוש באלכוהול, נלחם למען שינוי אורחות חייו ובניית עתידו.

39. אשר על כן, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, לצד צו מבחן למשך 12 חודשים, במהלכם יפקח אחר המשך השתלבותו בהליך הטיפול הנ"ל, בשתי המסגרות. זאת לצד מאסר מותנה משמעותי לתקופה ממושכת ותשלום פיצוי לנפגע העבירה.

תסקיר נפגע עבירה:

40. מהתסקיר עולה כי, בחלוף הזמן ממועד האירוע, את עיקר פגיעותיה ונזקיה חוותה המתלוננת, במישור הרגשי, וזאת על רקע ההסלמה באלימות שהתרחשה באירוע הנדון והשלכותיו הטראומטיות על מצבה

כיום. כך למשל, דווחה על חרדות, פחדים, מתח, לחץ ודריכות שמלווים אותה, שמא תשוב ותפגע. על כן היא נושאת כיום בתיקה אמצעי מיגון כמו תרסיסי גז מדמיע ועוד.

41. עוד תואר כי המתלוננת סובלת ממחשבות טורדניות, חוסר שקט, בכי בלתי נשלט ורגזנות יתר, סימפטומים שלא אפיינו את התנהלותה קודם לכן, והמעיקים עליה כיום.

42. לאחר אירוע התקיפה ובעזרת הוריה, פנתה המתלוננת לקבלת טיפול פסיכולוגי באופן פרטי. אולם כעבור חודשים ספורים נאלצה לטענתה לסיים את הקשר הטיפולי בשל העלות הכספית, שהכבידה עליה. האפשרות של פניה לטיפול בשירות הציבורי באזור מגוריה נשללה על ידה, מתוך חשש מחשיפה ופגיעה תדמיתית בהוריה, שעובדים במועצה האזורית ומוכרים בסביבתם.

43. בהתייחסותה להליך המשפטי הביעה המתלוננת בפני שירות המבחן את מורת רוחה מעסקת הטיעון, שמא תצמצם לתפיסתה את חומרת ההתעללות הפיסית והנפשית שנגרמה לה על ידי הנאשם, והסבל המתמשך שחוותה מאז בגין אותו מעשה. כך למשל ציינה, שבתחילת האירוע הנאשם היה אומנם בגילופין, אולם בהמשך הלילה גם כאשר השפעת האלכוהול התפוגגה, הוא לא חדל מביטויי האלימות כלפיה.

44. שירות המבחן תאר את המתלוננת כבחורה צעירה, נאה ומטופחת, הנמצאת כיום בשלב של גיבוש ובניית זהות אישית ועצמאית במישורי חייה השונים.

45. ההתקשרות והקשר הראשוני שהתפתח בינה לבין הנאשם תואר על ידה כהתאהבות מהירה וסוחפת, במהלכה פעלה בחווייתה כמיטב יכולתה על מנת לרצות אותו, תוך הבעת רגשות חמים של נתינה, מסירות ודאגה כלפיו. המעבר למגורים משותפים, ליווה בהתרגשות רבה מצידה וברצון להצליח, לשמר את הקשר ככל שיכלה.

46. האופן האלים שבו הסתיים הקשר, באירוע טראומטי מתמשך, הותיר אותה עם נזקים רגשיים עמוקים, וכיום היא כואבת, פגועה ושברירית.

47. הנזקים החומריים שנגרמו לה באובדן ימי עבודה, הוצאות רפואיות והמימון הפסיכולוגי, מהווים נדבך חלקי לדבריה, אל מול הפגיעות הרגשיות שהיא חווה כיום.

48. בהתייחסותה לסוגיית הענישה, הביעה המתלוננת את ציפייתה כי תינתן הכרה מרבית לחומרת העבירה והשלכותיה.

בנוסף מסרה כי פיצוי כספי עשוי לסייע לה במימון הטיפול הפסיכולוגי לו היא זקוקה.

ראיות לעונש

49. המאשימה הגישה כראיות לעונש תיעוד רפואי אשר סומן ט/1 ו- ט/2.

50. ב"כ הנאשם העיד מטעמו כעדת אופי את הגברת ליטל זגורי, ארוסתו של הנאשם. העדה מסרה כי היא והנאשם מצויים בקשר זוגי כמעט שנה.

לדבריה, לאחר מספר שיחות נפש שקיימה עמו, ניכר כי הוא מביע חרטה עמוקה.

עוד טענה העדה כי הנאשם חדל לגמרי מלשתות אלכוהול, סיפרה אודות ההליך הטיפולי אותו עובר והשינוי אשר מתחולל בחייו.

טענות הצדדים

טענות המאשימה:

51. המאשימה טענה תחילה אודות התנאים המגבילים בהם נתון הנאשם, אשר נועדו להרחיקו מן המתלוננת.

עוד פירטה אודות העבירה וחומרתה, העובדה שהמתלוננת נחבלה קשות בידי הנאשם, שעודנה מצויה בטרומה מאז נעברה כלפיה העבירה דנן ומתקשה לחזור לשגרה.

52. באשר לעונש ההולם את העבירה חזרה והזכירה המאשימה את עקרון הגמול, לפיו, ככלל, מעשה חמור יזכה את הנאשם בענישה מחמירה, לשיטתה.

53. המאשימה טענה כי מסכת האירועים במקרה זה, מלמדת על אופיו האלים של הנאשם.

54. בהתייחסה לתסקירי שירות המבחן טענה המאשימה כי יש לנקוט יתר זהירות, זאת בשל ההמלצה המקלה מאוד, אשר ניתנה בתסקיר המשלים, לאחר שבתסקיר הראשון נטען כי קיים קושי לנאשם להסביר את הפער בין התנהגותו הנורמטיבית להתנהגותו האלימה.

כמו כן, התייחסה המאשימה להתלבטותו של שירות המבחן והקושי להחליט האם היה מקום לשלוח את הנאשם כלל להליך שיקומי.

55. המאשימה ציינה בדבריה כי הנאשם נמצא בראשיתו של הליך טיפולי גרידא, ולא הליך שיקומי של ממש. בהקשר זה התייחסה לקביעת בית המשפט העליון, לפיה גם כאשר מדובר בהליך שיקומי מוכח, אין בהכרח הצדקה לחרוג ממתחם הענישה.

56. לענין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה, הפנתה המאשימה לפסיקה - ט/3, וציינה כי מתחם הענישה ההולם במקרה שלפנינו נע בין 30 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

57. עוד ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי שיהיה בו כדי לגלם את הנזק הממשי שנגרם למתלוננת ולשם כך הפנתה המאשימה לתיעוד הרפואי של המתלוננת שסומן ט/1 ו- ט/2 ולתסקיר קורבן העבירה.

טענות ב"כ הנאשם:

58. הסניגור טען תחילה אודות החרטה האמתית והכנה אותה חש הנאשם.

59. לטענת הסניגור, הנאשם נטול עבר פלילי, כך שכף רגלו מעולם לא דרכה בתחנת המשטרה בטרם כישלוננו נשוא העבירות המיוחסות לו ושבהן הודה והורשע.

60. עוד טען הסניגור, כי התלבטות שירות המבחן בתסקיר הראשון מצביעה על בדיקה עמוקה ויסודית, כאשר רק לאחר התרשמותו מהנאשם במשך מספר חודשים ובמספר תחומים, אובחן כמתאים לטיפול ושיקום ואף הומלץ לשלבו בתהליכים אלו.

61. בנוסף טען הסניגור כי הנאשם מצוי בעיצומו של הליך טיפולי, כאשר קטיעת תהליך זה, על ידי שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריא, תפגע בהזדמנות שניתנה לו להשתקם ותחמיר את מצבו.

62. הסניגור טען אודות הזמן הממושך, של שנה ו- 3 חודשים, בו עמד הנאשם בכלל התנאים המגבילים אשר הוטלו עליו ולא התקרב או פנה כלל למתלוננת.

63. לענין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דנן, ציין הסניגור כי העונש ההולם את האירוע הוא מאסר בפועל של 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

64. עוד ציין הסניגור כי במידה ושנת פיקוח של שירות המבחן, היא זמן קצר לדידו של בית המשפט, אין ההגנה מתנגדת להטלת צו פיקוח למשך תקופה ארוכה יותר.

65. לגבי הפסיקה אשר הוגשה על ידו, טען הסניגור כי במקרים חמורים יותר הוטלו על נאשמים עונשים מקלים, מאסר במסגרת עבודות שירות ואפיק שיקומי וביקש לנהוג בנאשם באותה דרך.

באשר לפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה טען הסניגור כי מדובר במקרים חמורים הרבה יותר מעניינו של הנאשם. המדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי, אשר לא החלו הליך טיפולי כלל.

דברי הנאשם:

66. הנאשם הביע חרטה והתנצלות על מעשיו, רואה עצמו כאדם נורמטיבי, כאשר התנהגות זו אינה אופיינית לו כלל. לטענתו, הוא עושה הכל כדי שמעשה כזה לא יחזור על עצמו בשנית.

דין וגזירת הדין:

67. כאמור בטרם גזירת דינו של הנאשם יפעל בית המשפט על פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין ופסיקת בית המשפט העליון שקבע את כללי יישום הוראות תיקון זה הן בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין שקבע את עקרון ההלימה בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיוטל.

68. על פי הדין והפסיקה מוטלת על בית המשפט החובה לקבוע מתחם ענישה הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, המנחה את בית המשפט להתחשב בארבעה שיקולים:

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך החברתי, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

זאת ועוד, סעיף 40יב לחוק העונשין, מנחה את בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם.

69. בפני מקרה בו נעשה שימוש באלימות קשה שהביאה לפגיעה חמורה בגופה של המתלוננת, בת זוגו של הנאשם.

בתי המשפט התייחסו רבות לעבירות אלימות שנעברות כלפי בנות זוג, וראו בעבירות אלה "מכת מדינה" המחייבת החמרה בענישה. כך בע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' דטסה** - (ניתן ביום 06.06.13), נקבע ביחס לתופעת האלימות כלפי בנות זוג:

"... את תופעת האלימות כלפי בנות זוגישה להוקיע מן השורש. על בית המשפט חובה לעשות כל שביכולתו כדי להרתיע גברים מכיון מתקיפת נשים, במקרה דנן על ידי הבעת שאט נפש ממעשים כדוגמת אלו של המשיב באמצעות החמרה בעונשו".

על תופעת האלימות במשפחה עוד נאמר:

"... היתה לנגע שפשט בחברה ויש לעוקרו על ידי עונשים הולמים, למען ישמעו עבריינים בכח כגון דא, יש להחמיר בדינו של הנאשם הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעה ממעשיו והן מתוך מגמת הרתעה" - ראו ע"פ 2157/92 **פדידה נ' מדינת ישראל, פד"י מז (1) עמ' 81, **ראו גם** בע"פ 11917/04 **נורדיצקי נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 19.5.05).**

70. מעשים ועבירות מהסוג הזה שביצע הנאשם מחייבים ענישה מתאימה, שיהא בה כדי להרתיע את הנאשם ולשדר מסר בקול רם וברור האומר כי כל מי שנוהג באלימות כלפי כל אדם, דינו מאסר מאחורי סורג ובריח, גם כשמדובר בהרשעה ראשונה.

71. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם בכל הנוגע לעבירת חבלה חמורה, הינו שמירה על שלמות גופם, נפשם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים ומכאן הצורך בענישה מרתיעה וממשית.

72. בענייננו, במספר מקרים, תקף הנאשם את המתלוננת, בת זוגו, סטר בחוזקה על פניה, בעט ברגליה ובמותניה, הכה אותה באמצעות ידיו בראשה עד שנפלה ארצה. כמו כן, במהלך נסיעתם לבית הוריה, הורה לה הנאשם לעצור בצד הדרך, משך אותה בחוזקה אליו, נשך את אפה וניסה להכניס את אצבעו לעינה, ולמה ומדוע? כל זה בשל "חטאה של המתלוננת" שהתבטא ברצונה להימלט מהרכב ולברוח מהנאשם ומאלימותו המכוערת.

73. בנוסף לכך, הנאשם המשיך בדרכו המכוערת והאכזרית כלפי בת זוגו כאשר במהלך נסיעתם לבית החולים, בעודה זועקת מכאבים וממרת בבכי, מצא הנאשם זמן לעצור את הרכב בצד הדרך בשנית, כדי לשאול את המתלוננת היכן גר אותו אחראי משמרת, שלפי חשדו היה בקשר עמה ואיים לפגוע בו,

מבלי להתחשב בצורכי המתלוננת לקבלת טיפול רפואי.

זאת ועוד, כל מעייניו של הנאשם התמקדו בו ורק בו כאשר דרש מן המתלוננת לדעת מה בכוונתה לומר בבית החולים, באשר למקור פציעתה והמתלוננת ענתה כי תאמר שנפלה. רק לאחר מכן המשיך הנאשם בנסיעה אל בית החולים.

74. למתלוננת נגרמה פגיעה חמורה שהצריכה הליך רפואי בהרדמה מלאה, זאת מעבר להמטומות רבות שהיו על כל חלקי גופה.

75. העונש המרבי על פי חוק העונשין בגין חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - (בן זוג), הינו עשר שנות מאסר, בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות - (בן זוג), הינו שש שנות מאסר ובגין עבירת איומים הינו שלוש שנות מאסר.

מיום 2.4.1978

ת"ט תשל"ז-1977

ס"ח תשל"ז עמ' XVI

איומים [א/100] [תשל"ג]

76. יחד עם זאת יש לזכור, שהענישה במקומותינו היא אינדיווידואלית, ועל כן, בגזירת דינו של הנאשם יש להתחשב בשלל מרכיבים ושיקולים: ראשית, יש להתייחס לחומרת העבירה בכלל וחומרתה בנסיבות המקרה דנן בפרט, לנסיבות הנאשם, לרבות עברו הפלילי וכן שיקולי הענישה השונים שכוללים בין היתר, גמול, הרתעה ושיקום.

77. ברי לכל בר בי רב שמלאכת גזירת הדין קשה ביותר וסבוכה - רע"פ 3674/04 **אבו סאלם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.02.06), ואף היו שופטים שהשוו אותה כקריעת ים סוף- ראו ע"פ 4272/04 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד נט (6), 175, ע"פ 212/79 **פלוני נגד מדינת ישראל**, פ"ד לד (2), 421, ע"פ 1399/91 ליבוביץ נגד מדינת ישראל, פ"ד ז (1) עמ' 177 וע"פ 344/81 מדינת ישראל נגד סגל, פ"ד לה (4) 313. משנה תוקף לאמור לעיל ישנם ונכון למקרה שבפני שבו מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי וזהו כישלונו הראשון.

78. יחד עם זאת, אין להתעלם מכך שהנאשם שלפני הורשע בשלוש עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ואיומים. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו מעלה, כי במקרים דומים למקרה שבפנינו הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא לתקופות משתנות והדוגמאות שלהלן יעידו על כך:

(-) ת"פ (חי') 5164-06 מ"י נ' פלוני, (ניתן ביום 17.03.09), הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות וניהול הוכחות, בעבירות אלימות במשפחה שהופנו כנגד בת זוגו וילדיו. תוארו ארבעה אירועים ספציפיים שכללו תקיפת בת זוגו בבעיטות ומכות בגוף ובגב, מכה בפני המתלוננת שגרמה לחתך בשפתה העליונה, שפיכת קפה רותח על המתלוננת, כתוצאה מכך סבלה מכוויה, ומקרה נוסף, כיבוי סיגריה על רגלה של המתלוננת. ובהזדמנות נוספת הכה את בתו בנעל וגרם לה להמטומה ברגלה. נגזרו עליו 54 חודשי מאסר מתוכם 42 חודשים בפועל והיתרה על תנאי לשלוש שנים.

(-) עפ"ג (י-ם) 38095-07-11 יקותיאל נ' מ"י, (ניתן ביום 05.10.11), הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשלוש עבירות איזמים, שתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות והוטל עליו עונש של 4 שנות מאסר בפועל.

(-) ע"פ 8230/10 חמד שימה נ' מ"י, (ניתן ביום 20.06.11), המערער, דחף את בת זוגו ממרפסת הקומה השנייה והיא נפלה לקומת הקרקע ואובחן אצלה שבר באגנה. עוד הכה המערער את המתלוננת בפניה, אחז בידה השמאלית וכופף אותה ואז הלם בה עם מרפקו על גבה ובעט ברגלה. המערער הודה במעשיו, ולאחר שביהמ"ש המחוזי הרשיעו, הוא דן אותו ל-33 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. המדינה ערערה על קולת העונש וביהמ"ש העליון החמיר בעונשו והעמיד את עונש המאסר בפועל על 48 חודשים.

(-) ע"פ 106/11 בונדרקו נ' מ"י, (ניתן ביום 14.09.11), ביהמ"ש העליון אישר עונש של 42 חודשי מאסר בפועל, שהושתו על המערער אשר נהג להכות את בת זוגו במהלך חייהם המשותפים, ואשר באחת הפעמים תקף אותה במכת אגרוף, בעט בה ולחץ על גרונה ופיה באמצעות ידיו. יוער כי המערער כאן הורשע גם בעבירה של תקיפת שוטר.

(-) ע"פ 1761/11 מ"י נ' עאסלה, (ניתן ביום 15.02.12), המשיב נהג לתקוף את המתלוננת במספר מקרים באמצעות ידיו ורגליו, למשוך בשערותיה ולשרוט את פניה כשהוא מותיר סימני חבלות על גופה ופניה, לבעוט ולהכות במתלוננת בכל חלקי גופה, לרבות בפנים, תוך גרימת נפחות. ביהמ"ש העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש שנגזר על המשיב שהורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של אלימות כלפי אשתו. ביהמ"ש העליון בקבלו את ערעור המדינה העמיד את עונש המאסר בפועל שהוטל על המשיב על 36 חודשי מאסר במקום 24 החודשים שהוטלו עליו בערכאה הדיונית. עוד נקבע כי עונש זה יתווסף לששת חודשי המאסר שהוטלו עליו, כך שהמשיב ירצה בסה"כ 42 חודשי מאסר בפועל, זאת חרף גילו הצעיר והעובדה כי מדובר במאסרו הראשון.

(-) ת"פ 5065/06 (מחוזי חי') מ"י נ' אגסי - (ניתן ביום 27.02.07), הנאשם תקף את אשתו באגרופים, הפילה ארצה, בעט בה וחבט בה, גרם לשברים והמטומות רבות, הורשע לאחר

שהודה במסגרת הסדר בו הטיעון לעונש היה חופשי. המדובר בנאשם המשתמש בסמים. בית משפט הטיל עליו עונש של 15 חודשי מאסר.

(-) ע"פ 6873/13 ר.א נ' **מדינת ישראל**, (ניתן ביום 25.02.14), המערער הורשע עפ"י הודאתו בכתב האישום המתוקן שייחס לו עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, איומים, שיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה. דובר שם באלימות של המערער כלפי אשתו, בכך שנכנס לחדרה של המתלוננת, בעודה ישנה, והלם בחוזקה באמצעות חפץ בראשה. אצל המתלוננת אובחן חתך בקרקפת. בהמשך ברח למוסקבה, יצר אתה קשר וביקשה לבטל את תלונתה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש לעבירות האלימות נע בין 15-30 חודשי מאסר בפועל, וכן שמתחם העונש לעבירת השיבוש הוא 3-6 חודשי מאסר. למערער 3 הרשעות קודמות בעבירת אלימות, בגין אחת מהן ריצה כבר עונש מאסר בפועל. העונש שהשית בית המשפט המחוזי היה 24 חודשי מאסר בפול ומע"ת. בית המשפט העליון דחה את הערעור, במיוחד משום שהעבירות בוצעו על רקע אלימות במשפחה.

(-) ע"פ 2358/14 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (ניתן ביום 21.05.14), בית המשפט העליון דחה ערעור המערער על חומרת העונש הנגזר עליו בבית משפט המחוזי ת"א בגין הרשעתו בארבע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג, ריבוי עבירות איומים והדחה בחקירה ונגזרו עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

(-) רע"פ 11/15 **אחסניה נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 20.01.15), בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בגדרו נדחה ערעור הנאשם על גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה, בגין הרשעתו בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, איומים ותקיפה בנסיבות מחמירות כשבמקרה זה נקבע כי מתחם הענישה נע בין 6 לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

79. לאחר שעיינתי בפסיקה שהגישו ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם ובחינת פסיקה נוספת אני קובע כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות בגין הורשע הנאשם, **נע בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.**

80. כאמור, בגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם יובאו במניין השיקולים נסיבות שאינן קשורות בעבירה (סעיף 40 יא לחוק העונשין).

בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה בהזדמנות הראשונה במעשיו. בכך לא זו בלבד שחסך זמן שיפוטי יקר אלא שיש בהודאה זו גם ביטוי לחרטה וצער על מעשיו. הנאשם נעדר עבר פלילי, בן למשפחה נורמטיבית. כמו כן, יש לתת משקל מסוים גם לעובדה כי כיום נפרדו דרכיהם של הנאשם והמתלוננת.

81. כאן המקום לציין כי שיקולי שיקום כפי שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40ד'), מאפשרים חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם.

אומנם, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי ככלל, אם מצא בית המשפט **"כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**, רשאי הוא לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם שקבע לאותה עבירה. עם זאת, סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין מציב סייג לעיקרון זה, בקובעו כי:

"היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

להזכיר כי בענייננו מדובר בעבירות של אלימות במשפחה אשר גלום בהן חומרה יתרה ודי אם אפנה לדברים שנאמרו בע"פ 792/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (14.2.11), שם נאמר:

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית".

82. יודגש כי השיקול השיקומי אינו בגדר שיקול בלעדי, כך שבתהליך גזירת הדין יש ליצור איזון בין שיקול זה לבין שיקולים נוספים, וביניהם שיקולי הגמול וההרתעה. יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 8232/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** - (ניתן ביום 23.4.12), שם נקבע:

"אין להביט על המשיב כעל בועה סגורה במנותק מן הסובב. השיקום איננו חזות הכל. בצד הרצון לטפל במשיב ולשקמו, שומה להבטיח את בטחון הציבור... בד בבד עם מחויבותנו לשיקום עבריינים צעירים, אנו מחויבים למניעת פגיעתם הרעה בזולתם. מעשיו ומחדליו של המשיב, מחייבים מאסר בפועל. רחמנות יתרה כלפיו, הרי היא התאכזרות כלפי קרבנות מזדמנים ישרי-דרך" (שם, בפסקה 7, וראו גם, ע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.4.2011); ע"פ 6074/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.2.2012)).**

לכן, בצד ההכרה כי שיקולי שיקום מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם, שיקולי גמול והרתעה אינם מאפשרים לפטור את הנאשם כליל מעונש מאסר בפועל, ואף מחייבים החמרה בעונשו.

83. סבורני שאין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן בענייננו. **ראשית**, כידוע, המלצת שירות המבחן הינה

בגדר המלצה בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט - ראו ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981).

שנית, נוכח חומרת העבירות בעניינו והיקפן, כפי שציינתי לעיל, גם לאחר שמביאים בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שנפרסו בתסקיר הראשון של שירות המבחן ואת ההליך הטיפולי שהחל בו, לא ניתן להסתפק בענישה המוצעת על ידי שירות המבחן בתסקיר המשלים.

יודגש כי בתסקיר הראשון שירות המבחן התלבט בעניינו של הנאשם. מחד, ציין כי מדובר בעבירה קשה וחמורה ומאידך ציין כי הנאשם פועל להשתלבותו בהליך של טיפול שיפחית את הסיכון להישנות התנהגות דומה מצדו בעתיד לכן המליץ שירות המבחן בתסקירו הראשון כי במידה והנאשם ישלח למאסר בפועל, ראוי לבחון אפשרות שילובו בהליך טפולי במסגרת הכלא.

הגם שבתסקיר המשלים, בא שירות המבחן בהמלצה שונה, למרות שהנאשם נמצא רק בתחילתו של הליך טפולי ולאחר שעברו כחודשיים בלבד מאז שהחל בו.

סוף דבר:

84. לאחר שעיינתי בעובדות כתב האישום המתוקן, נסיבות העבירות, בתסקירי שירות המבחן, בתסקיר נפגע העבירה, בפסיקה שהוגשה ופסיקה נוספת, שמעתי את טענות הצדדים ונתתי דעתי למדיניות הענישה הנוהגת בהתאם לשיקולים הן לקולא והן לחומרא, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 5.2.15 עד 15.2.15.

(ב) 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר אחת העבירות בהן הורשע או בכל עבירת אלימות.

(ג) כמו כן, על הנאשם לשלם למתלוננת פיצויים בסך 20,000 ₪. הפיצויים ישולמו בתשלומים של 1,000 ₪ לחודש החל מיום 1.8.16, שאם לא כן, תעמוד מלוא היתרה לפירעון מידי. כידוע לכל, המתלוננת זכאית לממש את זכויותיה בגין מלוא נזקיה על פי חוק בדרך של הגשת תביעה אזרחית נגד הנאשם, במידה ורצונה בכך.

ב"כ המאשימה ימציא למזכירות בית המשפט ובמידת הצורך למרכז לגביית אגרות, קנסות והוצאות את פרטי המתלוננת וכתובתה.

85. שב"ס יבדוק אפשרות שילוב הנאשם בהליך טפולי במסגרת הכלא, כפי שהמליץ שירות המבחן בתסקירו הראשון, היה והנאשם ירצה בכך וישתף פעולה עם גורמי הטיפול.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט העליון, הודעה לנאשם.

ניתן היום, יד סיון תשע"ז (20 ביוני 2016), במעמד ב"כ המאשימה עו"ד בני פסקל, הנאשם בעצמו ובא כוחו עו"ד גלית פרידמן ממשרד עו"ד יהלי שפרלינג ודורון נוי.